

РЕШЕНИЕ

№ 610

гр. София, 30.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.01.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Мирослава Керимова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **11342** по описа за **2012** година докладвано от съдия Мирослава Керимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следв. от АПК във вр. с чл. 63 ал.1 изр. последно от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Комисия за регулиране на съобщенията срещу решение от 19.05.2012г на СРС по нахд № 4662/2011г. Претендира се незаконосъобразност на оспореното решение по съображения подробно изложени в жалбата. Прави се искане за отмяна на обжалваното решение и постановяване на ново, с което да се потвърди обжалваното наказателно постановление /НП/.

В съдебно заседание, жалбоподателят не се представлява.

Ответникът по касационната жалба, К. България М. ЕАД чрез адв. Ц. оспорва касационната жалба. заявява, че отговорността е погасена по давност.

Софийска Градска прокуратура чрез прокурор Ютеров взема становище за неоснователност на жалбата.

АССГ в настоящия касационен състав, след извършена служебна проверка за допустимост на касационната жалба, приема същата за допустима като подадена в срок, от активно процесуално легитимирана страна, срещу съдебен акт, който подлежи на контрол за законосъобразност пред настоящия съд и съдебен състав.

Съгласно разпоредбата на чл. 63 ал.1 изр. последно от ЗАНН, решението на РС подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в [Наказателно-процесуалния кодекс](#), и по реда на [глава дванадесета от](#)

Административнопроцесуалния кодекс.

Съгласно разпоредбата на чл. 348. (1) от НПК: Присъдата и решението подлежат на отмяна или изменение по касационен ред: 1. когато е нарушен законът; 2. когато е допуснато съществено нарушение на процесуални правила; 3. когато наложеното наказание е явно несправедливо.

Съгласно разпоредбата на чл. 218 ал.2 от АПК: За валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно.

При извършена служебна проверка за валидността и допустимостта на решение от 19.05.2012г на СРС касационната инстанция приема, че решението е валидно и допустимо.

В касационната жалба не се релевират възражения за допуснати съществени процесуални нарушения от РС.

По отношение на служебно извършената проверка за съответствие на решението с разпоредбите на материалния закон, касационната инстанция приема следното:

РС е събрал относими, допустими и необходими за установяване на фактическата обстановка по делото доказателства, въз основа на които е установил фактическа обстановка, която се споделя от касационната инстанция.

Производството пред РС е образувано по жалба на [фирма] срещу наказателно постановление № 278/14.12.10 г., издадено от Председателя на Комисията за регулиране на съобщенията, с което на жалбоподателя на основание чл.336 вр. чл.335 от ЗЕС е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лв. за извършено нарушение на чл.31 ал.1 от Функционалните спецификации за осъществяване на преносимост на национално значими номера при промяна на доставчика на обществена мобилна телефонна услуга.

Въз основа на събраните доказателства, РС законосъобразно е приел, че твърдяното нарушение се изразява в това, че [фирма] е издало удостоверение за преносимост на телефонен номер след изтичане на регламентирания срок - при подадено на 11.12.09 г. заявление за преносимост на телефонен номер от абонат на компанията, компанията е издала удостоверение за преносимост на 15.12.09 г., при положение, че срокът за това /двудневен срок, предвиден във чл.31 от Функционалните спецификации за осъществяване на преносимост на национално значими номера при промяна на доставчика на обществена мобилна телефонна услуга/ е изтекъл на 14.12.09 г. /първия работен ден след 13.12.09 г., неделя/ т.е. удостоверението е издадено с един ден закъснение.

АССГ споделя извода на РС, че посоченото закъснение е незначително, като от него не са настъпили реално вредни последици.

По делото пред АССГ е направено възражение за изтекла давност, което касационната инстанция приема за основателно.

Съгласно разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН: По въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго. Давността, в това число и абсолютната давност са обстоятелства изключващи отговорността по НК. Съгласно чл. 81 ал.3 от НК , независимо от спирането или прекъсването на давността, наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член. Съотнесен към разпоредбата на чл. 80 ал.1 т.5 от НК в редакцията й към датата на извършване на нарушението по оспореното НП – 15.12.2009г , този срок

е две плюс една години или три години, считано от датата на извършване на нарушението. Абсолютната давност, която изключва наказателното преследване, в случая е изтекла на 15.12.2012г.

Съгласно разпоредбата на чл. 24 ал.1 т. 3 от НПК, образуваното наказателно производство се прекратява, когато наказателната отговорност е погасена поради изтичане на предвидената в закона давност.

АССГ в настоящия касационен състав приема, че сроковете по чл. 34 от ЗАНН са давностни – в тази насока са и Тълкувателно решение № 48 от 28.X.1981 г. по н. д. № 48/81 г., ОСНК и Тълкувателно решение № 112 от 16.X.1982 г. по н. д. № 96/82 г., ОСНК, докладчик член-съдията Г. Г.. ЗАНН обаче в чл. 34 не регламентира абсолютната давност и не защото изчерпателно изброява давностните срокове по ЗАНН, а защото според чл. 11 от ЗАНН по въпросите изключващи отговорността, които не са уредени в ЗАНН, се прилагат разпоредбите на НК. Според съда, е недопустимо да се твърди, че институтът на абсолютната давност се прилага за престъпления, които са противоправни виновни наказуеми деяния с по-висока степен на обществена опасност, а не следва да се прилага за нарушения, които са противоправни виновни наказуеми деяния с по-ниска степен на обществена опасност от престъпленията. Разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН в частта относно обстоятелства изключващи отговорността, когато препраща към НК, препраща именно в частта относно „абсолютната давност”.

С решението си РС отменя обжалваното наказателно постановление, поради което като краен резултат същото е правилно. В хипотеза на прилагане на абсолютна давност обаче следва да се прекрати образуваното административно наказателно производство.

Воден от горното и на основание чл. 221 ал.2от АПК АССГ в настоящия съдебен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 19.05.2012г на СРС по нахд № 4662/2011г.

ПРЕКРАТЯВА ПРОИЗВОДСТВОТО по Акт за установяване на административно нарушение № С – 169/21.06.2010г на КРС.

Решението е окончателно.

Председател:

.....

/М.С./

Членове:

.....

/Вл.Н./

.....

/M. K./